

9.

ARCHA
∇ H J R ∇

**Pavel
Klusák**

Sen o klaksonu

Čas běží,
Pavel Klusák v betli leží
a zdá se mu o minimalistickém stroji času,
co na poličku položil by si na okrasu.
Ze stroje line se minimalistický jazz
–
tak, Pavle, už do toho stroje času vlez.

Blanka Jakubčíková

„Čau.“

„Čau. Ty mě znáš?“

„Ne, ale znám tenhle typ lidí.“

Dveře, které se otvírají různým lidem do různých prostorů, podle toho, jak kdo vezme za kliku.

V mém snu uvádí Michal Pěchouček vernisáž a namísto slova umění říká umounění. Moderní umounění, postmoderní umounění, konceptuální umounění, v kontextu současného českého umounění.

Sen o Kateřině Z. Pláče, marně se ji snažím ukonejšit. Náhle si všimnu: její tekoucí slzy tvoří na tvářích písmena, konečně mi dochází, že je třeba ji číst a ne utišovat. Ve chvíli, kdy si to uvědomím, se Katka uklidní.

Sen o stromu, který si zadal s komunistickým režimem. Stáli jsme u něj a říkali jsme si – označit všechny ty větvičky lepící páskou, to dá strašný práce. To to snad radši necháme bejt.

Vycházím z lesoparku, snad lesního hřbitova, trochu Bohnice. Někdo za mnou zamyká bránu, dává na ni velký zámek a říká: „Jak to, že jste byl uvnitř? Tam se nesmí.“ Otáčím se a vidím, že od brány do zamčeného parku vede cesta a na ní stojí socha Panny Marie s dítětem. Na bráně je nápis. Říká, že k soše se nesmí a jediná možnost, jak s ní komunikovat, je zvukem. Na kovové mříži brány je připevněn bytelný klakson,

a jak říká nápis, kdo se chce s madonou spojit, může na ni zatroubit. Troubím.

Věta ze snu. „Když už si do product placementu bereš neúčinné věci, měli bychom pozorně ukázat jejich neúčinnost.“

Moderuju v MeetFactory narozeniny Radia Wave. Vypadá to tam jako na plesu v Kulturním domě Ládví. Do mikrofonu z pódia říkám: „Radio Wave – ideální kulisa k vašemu domácímu násilí!“ (Toto se mi zdá několik nocí před skutečnou oslavou stanice.)

Sleduju film, který končí titulkem, že kameraman zemřel, a nemůže se proto pokračovat v příběhu do té doby, než se najde nový kameraman, který by se pro tento film hodil.

Hospodine, pomiluj N. Y.

Rom (50) vedle mě v tramvaji píše sms:
ANO MARKETKO
ALE JAK SE MA PES?

V bazénu si on a ona, teenageři, kupují „dvakrát smíšenou saunu“. Ona s mírným ruměncem říká pokladní: „A mohla bych si tady odložit tu rúži?“

Pražská Američanka se traumaticky rozvádí, bilancuje, vyrovnává se, obává se budoucnosti, nespí. Má pocit, že už ztrácí kontakt s realitou: v jednu chvíli se

jí dokonce zdá, že vidí, jak proti ní jede velký autobus s nápisem DIVORCE. Má se jít léčit? Když s námi tu vidinu rekonstruuje, dospíváme k řešení. Míjela jí linka 134, která končí dole u řeky v zastávce Dvorce...

V autobuse, bradburyovská romantika.

On (s mírnou únavou): „Ty to máš prostě v hlavě přepájený naopak než normální lidi.“

Ona (dá si mu hlavu na rameno): „Vid', že mě nikdy nedáš do servisu...?“

Návštěva u tzv. významného intelektuála. U velké elegantní knihovny leží křiklavý nafukovací delfín. „To Tereza...“ Nafoukla ho manželka před několika lety, než zemřela. Nikdy ho neodšpuntuje. Uvnitř je její dech.

Pán vysvětluje znučeným dětem v metru: „Ráno bude o hodinu víc. V noci se ručičky posunou o hodinu.“ Holčička zbystří: „Samy od sebe?“

Setkání s Ryoji Ikedou, světovou hvězdou čisté digitální elektroniky. Při otvírání plzeňské instalace test pattern bylo dost dobrých japonských historek. „Když jsem album Matrix poprvé pustil svojí matce, velmi znejistěla. Zvláště při těch nejvyšších dlouhých tónech. Vyskočila a běžela do kuchyně. Pak se vrátila a já se ptal: ‚Nelíbí se ti to?‘ ‚Ne, jen jsem myslela, že mi píská čajník.‘“

Zdvořilý vyděrač. „Zabijeme Tebe i celou Tvou rodinu.“

A kdo si za války udělá čas na svatbu? – Věta z knihy, kterou čte žena v metru.

Výborný soundtrack v Bageterii Boulevard. V první písni někdo opakovaně kašle, v druhé je mezihra, kde se dva lidé hádají, další píseň začíná tím, že zvoní telefon. Všichni v kavárně se každou chvílí rozhlížejí a jsou poněkud nesví.

Z historie polského rocku. Postpunková skupina se konečně dočká a koncem 80. let smí poprvé nahrát desku. Vydají ji oficiální Polskie Nagrania. To je jako Supraphon. Očekávaná deska vyjde, mnoho skvělých ohlasů, prodává se – a státní podnik byrokraticky otálí s výplatou honoráře. Nic za tím není, jenom chaos. Otálí rok. V polském rozvráceném systému mezitím nastane inflace. O 200 %. Kapela po roce dostane původní honorář. Jde, v kavárně si dá víno a zákusky a je po honoráři.

Starší muž v kavárně, naléhavě, tlumeným hlasem do telefonu: „Jirko, přijď. Je zájem se zprostředkovat.“

Ve Františkánské zahradě. Bezdomec A: „Ale já na tebe kašlu, jseš mi volnej!“ Bezdomec B: „Tak proč říkáš, že mě zabiješ? To je podle tebe slušný?“ Bezdomec C, hromotluk, sedí mezi nimi: „V Praze jsou všichni lazaři. Sekyrou, nožem nebo břitvou, to slyším furt. Ale rukama, holejma rukama mi to ukaž!“

Melancholie stárnutí. Řekl jsem baristovi (při míchání kávy) „míchy míchy lup“ a on vůbec nepochopil, že je to citát z povídky Stephena Leacocka o kouzelníkovi s kartami.

„Jdi si sednout do pizzerie!“ Úsloví Romů z Ostravska, znamená „jsi úplně mimo“.

V Albertu říká žena kamarádce: „V Lidlu jsme ve slevách vybrali poslední ředkvičky. Jo a prosím tě, v Penny teď budou v akci –“

Vtom si všimne, že stojím vedle. Abych to neslyšel, pošeptá jí do ucha: „Lískový oříšky a mandle.“

Dnes v noci sen. S kýmisi jsme debatovali, že naše země, údajně tak ateistická a nevěřící, je plná lidí, kteří jsou schopní věřit úplným přčovinám. Předvolebním slibům, konspiračním teoriím. Čisté akty víry, a přitom formují veřejný život. V tom snu jsem se snažil dát dohromady protestsong, kde bylo: „Na toho, s kým se spráhnou, / si totiž můžou sáhnout.“

Mezi všemi komentáři k Havlově smrti v televizi vystoupí Václav Havel. (Sen.) „Konečně někdo řekne něco pořádného,“ řekne servírka v hospodě, kde to sleduju s pár cizími lidmi. Havel reportérovi říká, že je sice pěkný, že je ve městě tolik lidí, ale že by si měl každý ověřit, zda je skutečně na tom shromáždění, na které původně mířil. A dodá, že by si v téhle situaci všichni měli dávat zvýšený pozor na přechodech.

Sen. Existuje jedna žena, které vůbec nerozumím – co říká, co dělá, o co jí jde. Konečně zjišťuju proč: vydala tři elpíčka a na ně nazpívala všechno, co chce a potřebuje říct. A já ty desky neznal, to je pak těžký.

Růženka mi nabídla Nicorette a já se úplně zřetoval, protože jsem netušil, že je v tom tolik nikotinu. Padl jsem jako špalek a zdál se mi sen, v němž z jukeboxu zpíval Pavel Bobek píseň Vodňanského a Skoumala Ištván. A co víc: dokonce mi v tom snu bylo jasné, že Bobek to zpívá proto, že tu píseň před ním nazpíval v Americe Johnny Cash.

Sen. Vlezla mi dovnitř do hlavy a říkála: „Jenom na deset minut.“ A já si říkal, jen aby.

Sen. Existuje server českých ajtáků, kde se na úvod ve smyčce přehrává mikroklip „search“ s Jiřím Sovákem, vystřížený z komedie typu Světáci. V tom snu je to hláška, kterou už dávno všichni v Čechách znají. Sovák se rozhlídne a zahlaholí: „Tak to je nade všechny srdce!“

„Pro propagandu není žádný dítě málo krásný.“ Věta z dnešního snu.

Zdály se mi inzeráty. Sekce seznámení: „Hledáme dábla do trojky.“

Národní galeje. Galeje Rudolfinum. Galeje moderního umění Hradec Králové. Galeje hlavního města Prahy.

Dítě, matčin komiks. (Věta ze snu.)

Pane, nedej jim zhubnout, dej jim se dojmout. (Věta ze snu.)

Zdalo se mi, že Martin Ryšavý vydal detektivku Smrt Krista strážného. Omlouval se ve snu svému kamarádovi, že píše tak rychle, oslovoval ho „Kaju“.

Zdalo se mi, že na první straně Lidových novin je velký titulek „Každý třetí tvor je netvor“. U článku byla fotka rejnoka.

Pandemie, čas karantén. Holka, 16 let, stojí s mobilem proti činžáku. Přes roušku tiše říká do telefonu: „Chci slyšet tvůj hlas. Zarví na mě. Dělej.“ Kluk z okna v 3. patře: „Hej! Hééééj!!“

U lesoparku na konečné říká pán skupince: „Třicet procent je pro pěšky, takže všichni jdou pěšky!“

„V našem vesmíru můžeš postát na místě, když máš čas. Ale v tamtom můžeš jenom padat,“ říká před kinem Světozor kluk holce, která už taky trochu kouká, jestli nebude padat, ale pak tomu dá šanci, protože „jsou částice, které když nesplynou, přestanou existovat“.

Vinohradská, pán vychází ze suterénní prodejny a říká do mobilu: „Promiň. Byl jsem pod úrovní.“

Tradiční rodina je mi vcelku lhostejná. Ale okamžik, který se mě skutečně dokáže v hloubi dotknout, je, když stoupám po schodišti činžáku v neděli před dvanáctou a zpoza dveří voní obědy.

Mezi hudebními kritiky. „Říkala jsem Petrovi – běž tam, po tomhle koncertě už nebudeš nikdy stejnej jako dřív!“ „A co on na to?“ „Řekl: Toho se právě nejvíc bojím!“

Lotyšský vánoční zvyk: vláčení polena! Chodíš na návštěvy po svých blízkých a vláčíš za sebou poleno, které vstřebává všechno zlo, a pak to poleno spálíš.

„Kdo zpívá moc pomalu, porušuje pravidla.“ Věta ze snu.

Ale ano, můžeme být spolu dnes, nejvíc jak to jde, a pozítří třeba taky. Jen si nesmíš myslet, že mě můžeš mít napořád, to je nesmysl. Otevřu se ti třeba úplně, na vymezený čas; já jsem z knihovny, ne z knihkupectví.

Co bych za to dal, kdybych si do všech detailů, vteřinku po vteřince, mohl vybavit odpoledne pátého září roku 2002.

Pouliční sousedská slavnost, srocní zaujatých lidí kolem stánku. Několik kavárníků tu celé odpoledne soutěží v kresbách na hladinu cappuccina. Porota, přísné hodnocení, „latté art“ má zavedená pravidla.

Dnešní Evropa v kostce: představuju si, jak z druhé strany ulice přijíždějí na nízkých kobyilkách Avaři.

Jazykový koutek. „Tyjo, rozcházet se v angličtině – obdivuju!“ říká D. kamarádce V, která odchází od svého Angličana. Všichni jí ho záviděli, než V. poznamenala, že už nějakou dobu brečí denně a googluje, zda oslovení „idiot“ nemá v angličtině jemnější konotace než v češtině. Rozchod si nicméně po svém užila: „Konečně jsem uplatnila všechny fráze, který jsem se naučila při sledování seriálu It's Always Sunny in Philadelphia!“ Vracela se pro svoje věci: „Pochopitelně jsem se dověděla, že jsem děvka.“ „Řekl, že jsi whore, nebo bitch?“ „Obojí. I slut.“

Myšlenka mizí tak něžně, tak něžně, tak něžně.

Nadační fond
Pramen Luhačovice
Pramen Luhačovice
Foundation

www.pramenluhacovice.cz

THIENEN * SERÉNYI
SPRÁVA MAJETKU THIENEN - SERÉNYI S.R.O.

Pavel Klusák
Sen o klaksonu

ARCHA

Δ R C H Δ

www.nakladatelstviarcha.cz

Nadační fond Pramen Luhačovice

Nadační fond Pramen vznikl za účelem podpory rozvoje otevřené občanské společnosti v Luhačovicích a okolí. Kromě jiných aktivit pořádá na zámku Luhačovice literární rezidence a vydává drobná díla vzniklá v rámci rezidenčního pobytu. Fond tak navazuje na tradici působení významných spisovatelů, básníků a jiných umělců v Luhačovicích.

THIENEN • SERÉNYI
SPRÁVA MAJETKU THIENEN - SERÉNYI S.R.O.

ARCHA
Δ R H Δ

9

Pavel Klusák

**Sen
o klaksonu**

Pavel Klusák (*1969) je hudební publicista, který při své tčkavosti pokouší i další obory. Napsal pět knih o hudbě, tou poslední je příručka se šedesáti příběhy *Uvnitř banánu* (Editions Fra, 2022). V Luhačovicích přiblížil v živé diskusi svou knihu *Gott. Československý příběh* (Host, 2021), která v roce 2022 získala hned dvě prestižní ceny Magnesia Litera. Pracoval zde i na novém rukopisu. Jako filmař se dotkl osobností Zdeňka Lišky, Jana Vodňanského, Petra Skoumala a dalších. V rozhlasových pořadech uvádí už přes čtvrt století experimentální a jinou hudbu, rád ji předkládá i v živých audiovizuálních programech. Přednáší na pražské UMPRUM, dlouhodobě vybírá hudbu a filmy pro MFDF Ji.hlava. Vede čtvrtletník Galerie hlavního města Prahy Qartal. Mapuje francouzské sýry. Má tři potomky.

Zdar vám všem!